Hồi Thứ Tư

MỘT ĐÊM HÃI HÙNG

Trạm xe ngựa không lớn, chỉ có một cái bàn và mấy cái ghế dài.

Người ngồi trước bàn là một thư sinh, tuổi độ bốn mươi, râu ria, mặc quần áo màu tím, giống như khách thường. Hắn đang ghi sổ.

Tiểu Tà bước tới nói với người thư sinh:

– Chào ông! Tôi muốn đến Trung Nguyên có thể đi bằng xe không?

Câu nói này Tiểu Tà lặp lại lời nói của tiểu nhị đã chỉ bảo. Gã sợ nói sai sẽ phải tiếp tục đi bộ nữa.

Người thư sinh áo tím ngưng viết, ngửa mặt nhìn Tiểu Tà hỏi:

– Ngươi muốn đến đâu?

Tiểu Tà nói:

– Tôi muốn đến Trung Nguyên.

– Trung Nguyên? Trung Nguyên cũng phải có địa danh cụ thể chứ? Ngươi muốn chúng ta đưa đi du lịch Trung Nguyên sao?

Tiểu Tà nghĩ một lúc, cười nói:

– Thì đến Khai Phong cũng được rồi! Nghe nói nơi đó rất náo nhiệt.

Ở thị trấn thường ngày hắn có nghe một số chuyện kỳ lạ, nhất là ở Khai Phong phủ. Những chuyện này như đã in vào trong óc gã. Gã chỉ biết có hai nơi Khai Phong và Bắc Kinh mà thôi. Bây giờ trong lúc hạch hỏi nơi muốn đến hắn bỗng nhiên nói ra rất nhanh.

Thư sinh áo tím gật đầu:

– Đúng rồi! Khai Phong là nơi rất náo nhiệt, nhưng ngươi phải đi bộ đến đó.

Tiểu Tà hỏi:

– Tại sao vậy? Ông không có xe ngựa chở khách sao?

– Không phải không có xe ngựa, nhưng xe chỉ đến Lang Châu, còn lại đoạn đường đến Khai Phong ngươi phải sang xe khác.

Tiểu Tà thở nhẹ một hơi:

– Đến Lang Châu cũng được. Thật ra tôi không có mục tiêu nhất định.

Thư sinh áo tím nói:

– Đi xe ngựa đến Lang Châu phải trả ba lạng hai chỉ bạc. Phải trả tiền trước

mới được lên xe.

Tiểu Tà chưa từng ngồi xe ngựa, gã nghĩ bụng ngồi xe ngựa đương nhiên phải chịu sự điều khiển của người ta. Còn số tiền ba lạng hai chỉ bạc cũng không nhiều.

Tức thì gã lấy ra bốn lạng bạc trao cho thư sinh.

Thư sinh không nói chuyện, cũng không thối tiền, chỉ lấy ra một miếng giấy trắng có ghi mấy chữ, rồi đóng dấu đưa cho Tiểu Tà.

Tiểu Tà xem không hiểu.

Thư sinh áo tím nói:

– Một chốc nữa có xe ngựa đến, ngươi cầm giấy này lên xe. Khoảng nửa đường xa phu sẽ dừng lại cho hành khách ăn uống. Nếu ngươi muốn mua lương khô vẫn còn có thời gian. Còn lại ba chỉ, ta sẽ xếp chỗ ngồi cho ngươi vào hạng nhất.

Tiểu Tà gật đầu:

– Cám ơn! Tôi đi mua chút đồ dùng. Xe đó bao giờ thì đến Lang Châu?

Thư sinh áo tím nói:

– Nếu không có vấn đề gì thì hai ngày sau lúc mặt trời lặn sẽ đến.

Tiểu Tà mỉm cười, quay mình bước ra ngoài, nghĩ thầm:

– Đương nhiên là mau rồi! So với đi bộ thì quá mau.

Gã vừa đi vừa nghĩ:

– Bây giờ phải mua gì đây? Lương khô? ... Chỉ có hai ngày là đến Trung Nguyên đâu cần phải mặc quần áo rách này. Nếu không khéo lúc đến đó họ cho ta là ăn mày, không cho vào thành. Tốt hơn nên mua quần áo mặc cho mới một chút.

Qua một thời gian không lâu, trong trấn đã xuất hiện một chiếc xe ngựa, có sáu con ngựa kéo đã chạy đến.

Tất cả ai cũng lên xe. Tiểu Tà cũng lên chiếc xe này.

Người phu xe vung roi "xạch" một cái, xe ngựa đã băng đường chạy.

Tiểu Tà ngồi ghế trước. Như vậy gã là khách hạng nhất. Tuy vậy gã cũng không thoải mái bằng được ngồi bên cửa sổ nhìn ngắm phong quang.

Gã liên tục lúc thì hướng về người đi bộ, ngoắc tay, có lúc đăm chiêu nhìn cảnh vật.

Qua một ngày, Tiểu Tà đã đến Lang Châu thành.

Vừa xuống khỏi xe ngựa, Tiểu Tà reo to:

– Quả là một nơi đẹp đẽ, sang giàu...

Tiểu Tà là một đứa trẻ, từ nhỏ đến lớn ở tại miếu Lão Quân, vùng núi non quê mùa, nên khi đến chỗ phồn hoa, thành thử cái gì cũng thấy mới lạ. Gã nhìn

Đông, ngắm Tây, đi trên đại lộ giống như một đứa trẻ khờ khạo.

Rất nhiều cô gái đẹp nhìn gã, chỉ vì họ thấy một đứa trẻ kỳ lạ trước mắt họ.

Tiểu Tà không để ý, cũng không thắc mắc tìm hiểu tại sao mọi người lại nhìn gã có vẻ cười cợt.

Thực ra dáng dấp của Tiểu Tà tự nó phảng phất một vẻ khôi hài, rất khác với những đứa trẻ bình thường.

Tiểu Tà vừa đi lang thang, vừa ngắm phong cảnh tráng lệ của thành phố, vừa suy nghĩ:

– Ở thành thị này chắc chắn có nhiều sòng bạc. Với cuộc sống xa hoa, sang trọng như vầy, thế nào cũng có kẻ nhiều tiền dùng cờ bạc làm thú vui. Ta không cô độc rồi!

Gã vào tiểu điếm, gọi tiểu nhị bưng ra mấy món ăn, một bình rượu, làm ra vẻ khách sang, ngồi ăn chỉnh tề, hỏi tiểu nhị:

– Ngươi có biết ở đây nơi nào có sòng bạc lớn không?

Tiểu nhị nhìn thấy Tiểu Tà chỉ là một đứa trẻ mới lớn, ăn mặc lối nhà quê, nên không muốn tiếp chuyện, đưa tay chỉ về hướng Tây thành, khinh bỉ:

– Ở bên đó có một hí trường, có sòng cờ bạc, nhưng muốn vào phải có đủ một ngàn lượng bạc. Tiểu quan khách có đủ không?

Tiểu nhị nói xong quay lưng bỏ đi, vẻ mặt chưa phai nụ cười chế nhạo.

Tiểu Tà nhìn bộ quần áo mình, mỉm cười, lẩm bẩm:

– Quần áo này mới mua, mặc có ba ngày mà biến thành cũ kỹ dơ dáy, nên tiểu nhị mới khinh dể ta. Chốc nữa ta phải thay bộ quần áo mới, nhưng... Lang Châu thành rộng lớn, nguy nga, biết hiệu bán quần áo ở đâu mà tìm? Thôi thì cứ mặc tạm cho xong.

Gã cứ quanh quẩn, suy nghĩ mãi đến chuyện cờ bạc để kiếm tiền ăn xài cho thong thả.

Nhưng càng suy nghĩ, Tiểu Tà càng lo lắng:

– Ta vừa đến Lang Châu thành, chưa quen biết một ai. Nếu cờ bạc mà thắng chúng nó thì cũng không an toàn. Có thể người ta sẽ sát hại ta.

Gã tìm được một phương pháp rất đắc ý:

– Tốt hơn ta phải kiếm cho nhiều phi đao đeo lên ngực, giả làm một cao thủ võ lâm, để bọn chúng trông thấy không dám gây rắc rối.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà đi tìm được một nơi bán vũ khí, thuê thợ rèn năm trăm cây phi đao.

Không bao lâu, phi đao đã làm xong. Tiểu Tà đeo toàn bộ năm trăm cây phi đao từ ngực xuống đến đầu gối.

Từ xưa nay không ai làm như vậy, dù là kẻ đại hiệp.

Tiểu Tà than:

– Ồ! Rất nặng! Nhưng muốn làm đại hiệp phải như vậy để thiên hạ kiêng nể chứ.

Trên đại lộ lần đầu người ta không phải nhìn gã mà cười, người ta nhìn một kẻ kỳ quái, như một tên hề lạ mắt để đùa cợt với nhau, nhất là gã giả cách uy nghiêm như một vị thái giám.

Không chỉ có người trong võ lâm cười đùa, mà cả đến dân chúng cũng cười. Ngay cả bản thân Tiểu Tà cũng thấy tức cười không nhịn được.

Trong Lang Châu thành chỗ nào có bóng dáng Tiểu Tà thì nơi đó náo nhiệt lên. Bọn trẻ con trông thấy thì sợ hãi khóc òa.

Tiểu Tà thấy vậy nghĩ thầm:

– Quả nhiên ta đeo phi đao thiên hạ đã sợ nhốn nháo rồi! Ai còn dám xâm phạm đến tính mạng ta nữa.

Suy nghĩ vẩn vơ, nhưng gã vẫn nhắm hướng Tây thành tiến tới.

Không phải dễ dàng gì mới tìm được hí trường.

Nhưng vừa đến gần hí trường, gã lại nghe từ bên trong có tiếng thét vọng ra.

Tiểu Tà cảm thấy là lạ, không cần giả bộ làm đại hiệp nữa, mà phóng mình vào.

Vừa đến cửa hí viện, thấy hai đại hán đứng canh cửa cản lại nói:

– Tiểu tử! Ngươi đến đây làm gì? Nơi đây không phải chỗ biểu diễn phi đao. Hãy đi... Đi! Nếu chậm trễ, ta đánh nát đít.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Đại ca! Tôi đến đây kha... la... kha... la... kiếm tiền mà! Đây không phải là chỗ cờ bạc sao?

Vừa nói, tay Tiểu Tà giả hiệu như ném xí ngầu.

Đại hán canh cửa nói:

– Hãy đi nơi khác, nơi này không cho con nít vào.

Hắn vừa nói vừa đẩy vào ngực Tiểu Tà xô ra.

Tiểu Tà nói:

– Đừng vội! Tôi tuy là con nít nhưng đem theo rất nhiều tiền.

Hắn lấy ra hai quả minh châu và hai đỉnh nguyên bảo cho hán tử thấy.

Hai hán tử nhìn thấy la lên:

– Ái da! Ngươi là một con heo mập. Được rồi, chỉ cần có tiền thì con nít cũng

được vào cờ bạc.

Hai tên gác cửa buông Tiểu Tà ra, nói:

– Tiểu huynh đệ! Té ra huynh đệ là đại gia công tử. Xin mời!

Hai người cười hí hí, tiếp Tiểu Tà.

Tiểu Tà cũng không khách sáo, đưa tặng hai hán tử mười lạng bạc.

Lần nầy hai hán tử rất vui vẻ, lập tức dẫn Tiểu Tà vào sòng bạc.

Sòng bạc này rất lớn, hơn mười mấy người đang ném xí ngầu.

Họ nhìn Tiểu Tà rất kinh ngạc, vì thấy Tiểu Tà chỉ là đứa trẻ mà trên mình rất nhiều phi đao.

Sự kiện này nhất định có bí ẩn, không ai dám khinh thường, vội tránh ra nhường chỗ cho Tiểu Tà.

Tiểu Tà cũng không khách sáo, ngồi lên ghế, làm ra kẻ lão luyện giang hồ, nhìn thẳng vào người làm cái để quan sát.

Người làm cái khoảng bốn mươi tuổi, râu mép rất dài, mặc áo trắng.

Lúc này nhà cái đang lắc xí ngầu, Tiểu Tà lấy tiền ra đặt lên bàn.

Tiếp theo mấy lần, Tiểu Tà đều đặt trúng đích. Kết quả là nhà cái phải chung tiền rất nặng.

Tiểu Tà biết nhà cái không có gian ý, nên tiếp tục đặt tiền.

Gã đặt đâu trúng đó.

Nhà cái mặt biến sắc...

Sòng bạc nổi lên rối loạn.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Chuyện nhỏ mà! Nếu không đủ giá trị thì đặt lớn một chút.

Nhà cái tiếp tục lắc xí ngầu, nhưng lần nào cũng bị Tiểu Tà đánh trúng.

Mọi người cảm giác tiểu quỷ này không tầm thường, ai nấy đều đặt theo Tiểu Tà. Kết quả nhà cái thua liểng xiểng.

Chớp mắt, Tiểu Tà đã ăn được một đống bạc để trước mặt, ít nhất cũng đến hai chục ngàn lượng.

Thật ra, Tiểu Tà không muốn kiếm một số tiền lớn như vậy, mà chỉ biểu diễn tài nghệ của gã trong một thành phố cao sang thôi. Rõ ràng ở đây không ai hơn gã.

Nhà cái toát mồ hôi lạnh, biết rằng hôm nay gặp cao thủ, vì vậy không tiếp tục chơi, bỏ chạy.

Các con bạc cùng cười, nói:

– Tiểu huynh đệ rất lợi hại! Chỉ một thời gian ngắn đã đuổi nhà cái chạy dài.

Nhờ tài nghệ của tiểu huynh đệ mà bọn ta cũng kiếm được một ít. Rất cảm ơn.

Tiểu Tà cười nói:

– Có đáng gì? Chỗ nào có tiền thì cứ kiếm, chỉ cần sòng bạc có bao nhiêu tiền mình tóm thâu trọn vẹn là hay rồi.

Tiểu Tà lấy ra một số tiền cho lại các người lúc nãy bị thua.

Các con bạc tuy được tiền, nhưng trong lòng không an, nghĩ thầm:

– Sòng bạc này không phải dễ ăn! Chỉ ăn chút ít còn dễ, còn ăn lớn tiền thì muốn ra đi cũng khó rồi! Trừ ra người có bản lĩnh, không ai dám can đảm như tiểu huynh đệ này.

Chỉ một lần ra tay, Tiểu Tà đã làm cho chủ sòng khó chịu, rõ ràng có ý muốn phá phách chuyện làm ăn của hí trường.

Sự thật Tiểu Tà không nghĩ như vậy. Gã chỉ chơi cờ bạc cho vui mà thôi, dù cho thua tiền cũng đỡ ghiền. Thắng, thua đối với gã đều tốt cả.

Không lâu, có một thiếu nữ đi theo người làm cái lúc nãy, vào phòng.

Thiếu nữ rất xinh đẹp, thân mình ẻo lả, y phục màu đỏ, trên ngực có thêu một con phụng hoàng màu bạc, đầu cài trâm.

Nàng bước vào đại hí trường, nhìn Tiểu Tà, hỏi:

– Xin hỏi tên họ của tiểu huynh đệ?

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Ồ! Đàn bà xuất hiện rồi! Không khéo bị say mê.

Tiểu Tà nói:

– Tôi tên Dương Tiểu Tà.

Thiếu nữ cười chúm chím. Nàng chưa từng nghe trên giang hồ có cái tên như vậy.

Thiếu nữ nói:

– Tôi là Phụng Cô! Xin chào tiểu huynh đệ.

Tiểu Tà đáp lại:

– Tôi cũng xin chào Phụng Cô nương! Cô rất xinh đẹp tôi chưa từng thấy.

Câu nói này Tiểu Tà rất thành thực, không có trêu ghẹo.

Phụng Cô hỏi:

– Tiểu huynh đệ! Huynh từ đâu đến? Sau này muốn đi đến đâu?

Phụng Cô có ý thăm dò lai lịch của Tiểu Tà vì nàng nghĩ Tiểu Tà đến đây gây chuyện. Nếu là một người dám đến hí trường Lang Châu thành gây chuyện thì phải là người có lai lịch trên giang hồ.

Rất tiếc, Phụng Cô lần này đoán sai. Dương Tiểu Tà chỉ là người mới hành hiệp giang hồ, làm gì có lai lịch của một đại nhân vật.

Tiểu Tà cười nói:

– Tôi từ quan ngoại miếu Lão Quân đến đây. Bây giờ muốn đi đâu tôi cũng chưa biết. Chỉ mong được vui chơi, đến đâu hay đến đó. Nếu cô nương có vấn đề gì hãy đề sau đi, tôi đang ngứa, cô nương để tôi đánh thêm một sòng bạc nữa được không?

Tiểu Tà chưa qua khỏi cơn ghiền cờ bạc, nên nói chuyện với người đẹp vẫn không thấy thích thú.

Phụng Cô cười nói:

– Tiểu huynh đệ! Huynh bữa nay rất may mắn, chỉ chốc lát đã ăn được nhiều tiền, như vậy chưa muốn nghỉ hay sao?

Phụng Cô có ý bảo Tiểu Tà đến đây chấm dứt. Phải đem tiền cút đi. Rất tiếc, Tiểu Tà làm sao hiểu được ý này, đồng thời hắn đang ghiền cờ bạc, khó thôi được.

Tiểu Tà nói:

– Chỉ cần đánh cho đã ghiền, không cần nghỉ ngơi cũng được.

Gã nói rất chân thật, nhưng Phụng Cô tưởng hắn đang khiêu khích, tức giận:

– Nếu vậy thì để ta thay thế làm nhà cái có được không?

Tiểu Tà gật đầu:

– Ai làm cái cũng được. Chỉ cần có sòng bạc để chơi là thích thú rồi. Mau lên! Thời gian rất quý!

Phụng Cô quay sang người cầm cái:

– Ông đến bàn thứ hai đi. Bàn này tôi thay thế.

– Dạ.

Phụng Cô kêu lớn:

– Đổi xí ngầu! Cái này cũ rồi.

Lập tức có người đem đến ba hột xí ngầu.

Phụng Cô cười nói:

– Các người có muốn kiểm tra không?

Không ai trả lời. Phụng Cô chỉ ngay Tiểu Tà:

– Tiểu huynh đệ này?

Tiểu Tà là người rành cờ bạc, biết rằng nhà cái đổi xí ngầu nhất định có gian ý, nhưng gã ỷ vào tài nghệ của mình, và cũng muốn thử sức nên không cần suy nghĩ:

– Không cần! Cô nương bắt đầu lắc đi.

Phụng Cô mỉm cười:

– Nếu vậy tôi cũng không khách sáo.

Nàng bắt đầu lắc xí ngầu, dáng điệu thong dong, chỉ cần dùng một bàn tay thảy lên, rồi đưa ly ra hứng.

Động tác rất dịu dàng lanh lẹ, công phu tuyệt đỉnh. Ai nhìn thấy đôi tay cô ta cũng phải khen là cao thủ nghệ thuật.

Thật ra Phụng Cô muốn biểu diễn tay nghề, làm cho khách chơi mất tinh thần.

Nàng nói:

– Mời huynh đệ đặt đi.

Tiểu Tà cười, đặt năm trăm lượng về phía "Tài".

Hắn nghĩ:

– Dù cô ta có rành nghề đến đâu, chỉ qua sáu lần ta vẫn chiếm thượng phong mà.

Xí ngầu khui ra...

Tiểu Tà bị thua. Nhưng Tiểu Tà vẫn không nản ý.

Kết quả liên tục sáu lần, Tiểu Tà vẫn bị thua hết.

Các khách chơi cũng không dám đặt theo Tiểu Tà nữa. Ai nấy đều hiểu rõ hai cao thủ đấu chiến.

Qua sáu lần, Tiểu Tà đã suy đoán ra trong ba hột xí ngầu có gắn thủy ngân, một hột tại số một, một hột tại số sáu, một hột tại mặt số bốn. Bây giờ đoán điểm đã không khó khăn gì.

Tiểu Tà thản nhiên:

– Phụng Cô! Cô nương làm cái rất lợi. Ta đã bị thua không ít.

Phụng Cô hé cánh môi hồng:

– Tôi chỉ được may mắn mà thôi. Chúng ta đến đây tạm nghỉ được chưa?

Nàng tưởng Tiểu Tà không dám chơi nữa, cố ý cho hắn rời khỏi nơi đây.

– Tôi chưa hết tiền chưa muốn bỏ đi. Lần này phải đặt lớn hơn một chút. Cô nương đừng giật mình.

– Tiểu huynh đệ! Nếu huynh đệ muốn chơi thì ta chiều ý.

Nói xong nàng tiếp tục lắc xí ngầu.

Tiểu Tà kêu lớn:

– "Tài"

Hai tay đặt ra ngân lượng.

Phụng Cô biến sắc, từ từ khui ra.

Đúng là "Tài"

Nàng kêu to:

– Người đâu! Hãy lấy năm mươi đỉnh Kim nguyên đem đến đây.

Lập tức có người lấy nguyên bảo đem lên chung cho Tiểu Tà.

Lúc này các bàn chơi ai cũng chạy đến đây xem thắng phụ.

Phụng Cô biết rằng hôm nay gặp cao thủ, đánh tiếp thì không thắng nổi, không chừng hí trường này sẽ bị tiêu tan.

Nàng hướng về khách cờ bạc:

– Quí vị! Hôm nay đến đây chấm dứt cuộc chơi. Ngày mai có rảnh xin mời tiếp. Tiểu huynh đệ cũng xin mời ngày mai tái ngộ. Chúng ta hôm nay tiền bạc đã bị tiểu huynh đệ ăn sạch rồi.

Tiểu Tà nghe chủ chứa tuyên bố không tiền chơi tiếp, cười lớn:

– Không sao! Không sao! Tôi thì từ trước đến giờ chưa hề thua. Ngày mai sẽ đến đây tái ngộ. Số tiền này chỉ cần hí viện đổi giùm cho tôi một tấm ngân phiếu được không?

Phụng Cô gật đầu:

– Được! Không có gì khó khăn.

Nàng bảo thuộc hạ viết một ngân phiếu ba ngàn lượng trao cho Tiểu Tà.

Tiểu Tà thâu ngân phiếu, còn lại tiền lẻ ít nhất cũng hai trăm lượng, đem cho tất cả:

– Hôm nay gặp may mắn, ai cũng có phần, mỗi người chia một ít.

Gã rất rộng rãi chia đều cho khách cờ bạc, luôn cả bọn thủ hạ ở hí trường cũng có phần.

Chuyện này làm cho Phụng Cô rất khó chịu. Nhưng nàng không thể làm gì được.

Tiểu Tà miễn cưỡng rời khỏi hí trường, hy vọng ngày mai đến sớm chơi cho thỏa mãn.

Gã tìm được một phòng khách điếm để nghỉ ngơi.

Lúc này Tiểu Tà đã tỉnh táo, nằm trên giường ôn lại cuộc chơi ở hí trường Lang Châu thành cùng với Phụng Cô.

Nhất là nghĩ đến Phụng Cô, bỗng nhiên gã đâm ra nghi ngờ, nghĩ rằng:

– Tại sao nơi hí trường này chỉ chơi có nửa chừng rồi nghỉ, chẳng lẽ tiền bạc bị ta ăn hết rồi sao? Chúng nó chỉ cần viết một tờ ngân phiếu là xong. Theo ta nghĩ sẽ có chuyện rắc rối gì đây. Chúng nó nhất định đêm nay thế nào cũng lén xâm

nhập vào phòng ta để cướp của giết người, không chừng chúng nó bắt ta phanh thây. Nếu vậy ta cùng đường sao? Thua cũng không được, ăn cũng không xong.

Gã nghĩ tiếp:

– Ta liệu cách nào để đối phó với chúng đây. Thôi thì ngày mai đem tiền hoàn lại cho bọn chúng là xong, đặng khỏi lo lắng ngủ không yên. Nhưng chúng nó đêm nay đến đây thì mình phải làm sao mới có cơ hội nói rõ ý định của mình.

Vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ, nhìn ra bốn phía Tiểu Tà lẩm bẩm:

– Chúng nó nhất định đêm nay sẽ đến. Không chừng ta đã bị theo dõi rồi. Như vậy chỉ chờ đến lúc đó mới phóng ra cửa sổ chạy trốn.

Hí trường này mới có mấy vạn lượng đã kiệt quệ, thật là kém.

Gã cảm thấy không yên lòng, cứ lăn qua lăn lại trên giường, hết lấy phi đao trên ngực xuống biểu diễn, rồi có lúc phóng ra cửa sổ, có lúc phóng lên bàn, có lúc cười một mình để trấn an tinh thần, làm như nguy hiểm đã qua đi rồi vậy.

Đối với Tiểu Tà, tính tình lúc nào cũng vậy, sự u sầu hay lo lắng đến với gã lẹ thật nhưng cũng tan biến trong nhất thời. Vì trong đầu gã lúc nào cũng nghĩ ra một giải pháp tốt nhất để giải quyết mọi vấn đề nan giải. Sau đó thì gã vui vẻ bình thường như không có gì xảy ra đối với gã.

Trong lúc Tiểu Tà rời khỏi hí trường, thì các bàn khác cũng giải tán. Phụng Cô tập hợp tất cả người giúp việc hỏi:

– Chưởng quản! Ông có biết lai lịch hắn không?

Chưởng quản đáp:

– Không biết rõ. E rằng không phải bằng hữu rồi.

Phụng Cô nói:

– Ta cũng không biết, chỉ biết hắn tên Dương Tiểu Tà, từ miếu Lão Quân đến đây. Chuyện này do hắn nói ra. Theo ta nghĩ hắn cờ bạc nghệ thuật rất cao siêu. Chỉ nghe tiếng xí ngầu đã biết rõ chân giả. Bọn ta có người nào nghe tiếng xí ngầu mà biết số điểm như hắn đâu. Ta nghĩ trong thiên hạ chỉ có một mình hắn mà thôi, luôn cả Lộc Dương bang chủ cũng không bằng. Các ngươi nghĩ xem ta làm sao dám tiếp tục mở sòng?

Nghĩ một hồi cô ta nói tiếp:

– Không biết võ công của hắn đến đâu, ngoài mặt thấy bình thường nhưng có lúc thì giống như cao thủ. Con người hắn thật không đơn giản đâu, nếu nói hắn lợi hại, tại sao trên ngực đeo nhiều phi đao giống như một trò hề, làm cho người ta tức cười và nghi ngờ. Đối với hắn chúng ta phải cẩn thận. Đêm nay cho thuộc hạ đi do thám. Nhớ đừng để lộ tung tích, hắn biết được chạy trốn đó.

Tên quản gia cúi đầu:

– Tuân lệnh.

Ông ta ra khỏi hí trường, chạy về phía Nam, nơi Tiểu Tà đang trú ngụ trong một khách điếm.

Lúc đó Phụng Cô cũng hướng về bọn thủ hạ nói:

– Không có chuyện gì nữa. Hôm nay chấm dứt. Các ngươi lui ra. Sáng mai tám giờ tiếp tục.

Bọn thủ hạ tức thời giải tán.

Phụng Cô cũng về hậu viện nghỉ ngơi sau một canh bạc cháy túi.

Lang Châu thành tuy lớn nhưng vừa đêm đã yên tịnh.

Lúc nửa đêm, tại Cao Sơn khách điếm, trước cửa xuất hiện mười mấy bóng người.

Nhìn kỹ bọn chúng gồm một số Hắc y võ trang bịt mặt. Trên lưng chúng đeo trường đao dài ba thước, đôi mắt lóe hào quang. Nhìn thấy biết ngay là võ lâm cao thủ.

Bọn chúng thân pháp nhanh lẹ, mười mấy tên Hắc y bịt mặt đã bay lên nóc nhà.

Một tiếng động cũng không có. Hình như có một người thống lĩnh, tay trái hướng về phòng bên trái phất tới. Lập tức có năm người bay theo hướng đó.

Chỉ còn lại bốn người hắn dẫn theo, nhẹ nhàng bay về hướng phải, tiếp tục mò xuống.

Bọn này không lâu đã xuống hậu viên, chia nhau lục soát bốn phía, bao vây căn phòng của Tiểu Tà.

Một Hắc y phóng mình tới, định tung cửa sổ nhảy vào trong thăm dò.

Hắn vừa dòm vào một lỗ phát hiện trên cửa sổ có dán một tấm giấy.

Trong giấy viết:

"Người ngoài đến xin mời vào, coi chừng phi đao".

Hắn kinh hãi vội hướng về sau thụt lui, nhưng đã muộn, chỉ thấy bên trong bắn ra hào quang, năm cây phi đao cùng một lúc bắn ra cửa sổ.

Tên Hắc y này thân pháp cũng không tầm thường, hai tay xô ra, búng rơi bốn cây phi đao, nhưng cây phi đao thứ năm phát sau mà đến trước.

– Vù!

Phi đao đã ghim vào vai trái của Hắc y. Hắn đau đớn bỏ chạy tới nơi tên Hắc y thủ lãnh đang chờ động tĩnh.

Thủ lãnh Hắc y nhờ thấy ánh hào quang từ phòng Tiểu Tà phát ra, biết là có mai phục, vội kêu lên:

– Tất cả chia ra, canh ngay từng cửa sổ một.

Bản thân hắn phóng vào cửa chính, kêu lớn:

– Xông vào!

Một nhóm mấy người rút trường kiếm xông vào phòng Tiểu Tà.

Tiểu Tà đã dự đoán trước số người này chắc chắn sẽ đến tập kích, lập tức thắp đèn cầy lên. Bên ngoài Hắc y đôi mắt bị ánh sáng phản chiếu, thân hình hắn chận lại ngay cửa sợ Tiểu Tà thừa cơ tẩu thoát.

Tiểu Tà thấy hắn chần chờ, liền vung tay một cái, mười mấy câu phi đao bắn luôn vào mắt mười mấy địch thủ đang xông vào cùng lúc với hắn.

Vèo... vèo...

Lợi dụng bọn Hắc y náo loạn, Tiểu Tà phóng mình ra cửa lớn.

Tên thủ lãnh Hắc y lòng nghi hoặc ám khí không dám cản trở Tiểu Tà, nên né mình sang một bên.

Tiểu Tà thoát ra cửa phòng kêu lớn:

– Muốn bắt ta ư? Không dễ đâu.

Lúc này bên trong đám Hắc y rối loạn không phân định được hướng đi.

Tiểu Tà phi thân lên một cây cổ thụ, yên tâm nhìn xuống, theo dõi từng cử động của đối phương.

Tên Hắc y thủ lãnh ra lệnh:

– Đuổi theo!

Lập tức có năm bóng người hướng về phía trái bờ tường chạy ra.

Trong khách sạn bỗng nhiên ánh đèn sáng rực.

Tiểu Tà nằm trên đọt cây, hối tiếc không làm sao nhìn thấy mặt bọn Hắc y này, vì người nào cũng bịt mặt bằng vuông vải đen.

Gã muốn nhảy xuống bắt một tên Hắc y lột mặt nạ ra xem thử.

Nhưng gã lại chợt nghĩ:

– Ngu quá rồi! Trong lúc chúng nó đang đuổi bắt, lẩn trốn là yên thân, tại sao lại có ý định như vậy? Mau chạy trốn là hơn.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà nhảy qua một bức tường cao thì đã phát hiện sau lưng có người đuổi theo.

Tiểu Tà cất tiếng cười.

– Kha... kha... đêm nay chắc chắn không ngủ được rồi. Cũng được! Chúng ta chạy đua chơi. Trò chơi này cũng thú vị lắm.

Tiểu Tà không chạy nhanh, cứ chạy cách đối phương khoảng ba trượng để cho

đối thủ rượt theo.

Lúc này ngoài năm tên Hắc y đuổi theo còn có năm tên từ cửa khách sạn chạy ra đón đường, làm cho Tiểu Tà trước sau đều bị giáp công.

Tiểu Tà kinh hãi:

– Mẹ kiếp! Không xong rồi! Cuộc chạy đua này không may mắn chút nào.

Nhìn thấy mười mấy tên Hắc y sắp chận ép lại, Tiểu Tà suy nghĩ:

– Trước sau đều có truy kích, vậy phải mạo hiểm mới xong.

Gã hướng về bên trái phóng lên.

Nơi này có một ngôi nhà rất lớn, tường cao mấy trượng, đúng là nhà của một phú gia.

Tiểu Tà suy nghĩ:

– Ta phải làm cho dân chúng toàn thành đổ ra đường bắt cướp thì mới ngăn chúng nó được.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà vận sức nhảy qua cổng lớn của một ngôi nhà cao, đập vào khung cửa sắt, la to:

– Bắt cướp! Bắt cướp!

Người trong nhà thức dậy, chạy ào ra.

Đằng sau nghe một tiếng động như tiếng khua chuông, Tiểu Tà thất kinh, kêu to:

– Kha... kha...

o O o